

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je po predsednici senata višji sodnici Marjanci Faganel, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Društvo za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije, ki ga zastopa predsednik društva [REDACTED], proti toženi stranki Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Ljubljana, Dunajska cesta 56, zaradi dovoljenja za šolanje sokolov na prostem, o tožbi tožeče stranke proti odločbi tožene stranke št. 322-08-20702-2 z dne 10. 10. 2002, dne 23. decembra 2002

o d l o č i l o:

1. Tožba se zavrže.
2. Zahteva za izdajo začasne odredbe se zavrže.

O b r a z l o ž i t e v:

Tožeča stranka je dne 4. 12. 2002 vložila tožbo zoper odločbo tožene stranke št. 322-08-20702-2 z dne 10. 10. 2002, s katero se Slovenski zvezi za sokolarjenje in zaščito ptic ujed dovoljuje šolanje sokolov na prostem. Tožbo vlaga kot nevladna narovarstvena in hkrati matična organizacija za področje ornitologije, ki ima status društva, ki deluje v javnem interesu in ima zato, v skladu s tretjim odstavkom 137. člena Zakona o ohranjanju narave, pravico zastopati interese ohranjanja narave v vseh upravnih in sodnih postopkih. Predlaga, da sodišče napadeno odločbo odpravi. V tožbi navaja, da je odločba v izrecnem nasprotju s 1. točko 7. člena Zakona o varstvu, gojitvi in lovu divjadi ter o upravljanju lovišč, ki lova s sokoli ne dovoljuje, in kot taka nezakonita. Šolanje sokolov v naravi bo zajemalo tudi lov plena z ujedami. Pri tem pa je lov dovoljen le na divjad, kot je opisana v 10. členu istega zakona. Ob šolanju v naravnem okolju sokol lahko ujame tudi zavarovano ali ogroženo vrsto. Sokol pleni skoraj izključno žive ptice. Zato je mogoče sklepati, da bodo sokoli med šolanjem lovili tudi ptice, ki jih ščiti Uredba o zavarovanju ogroženih živalskih vrst. Prišlo bo tudi do vznemirjenja prostoživečih vrst v naravi, kar Uredba prav tako prepoveduje. Škoda je zaradi narave stvari nepopravljiva. Kot taka je za javni interes hujša škodljiva. Zato tožeča stranka predlaga še, da sodišče na podlagi drugega odstavka 69. člena ZUS odloži izvajanje izpodbijane odločbe do pravnomočne odločitve v upravnem sporu.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo in na predlog za izdajo začasne odredbe ugovarja aktivni legitimaciji tožeče stranke, ker ni izkazala, v čem izpodbijana odločbe posega v njene pravice ali

pravne koristi. Ker ni bila stranka, ji ni bila vročena odločba. Vročena pa je bila Lovski zvezi kot največji naravovarstveni organizaciji z javnimi pooblastili. Iz lovskogojitvenih načrtov, ki jih izdeluje ta organizacija, ni razvidno, da bi bili deli ekosistemov tako ogroženi kot trdi tožeča stranka. Še več, ugotovljeno je ugodno stanje že prenamnoženih populacij ptic, tudi zaščiteneh, ki ogrožajo druge vrste. Šolanje sokolov je koristno in pomembno za ohranitev živalskih vrst. S kontroliranim izvajanjem ne more ogroziti ne ujed in ne divjadi. Tožena stranka zato predlaga, da sodišče tožbo kot nedovoljeno zavrže in podrejeno, da tožbo in predlog za izdajo začasne odredbe zavrne, tožeči stranki pa naloži plačilo stroškov postopka. Če bi predlogu za začasno odredbo ugodilo, pa predlaga, da tožeči stranki naloži zavarovanje škode, ki bi v tej zvezi lahko nastala.

Državno pravobranilstvo je kot zastopnik javnega interesa priglasilo udeležbo v postopku z vlogo št. U-A09-4249/2002-3-L z dne 10. 12. 2002.

Sodišče je moralo tožbo in zahtevo za izdajo začasne odredbe zavreči.

Ugovor aktivne legitimacije sicer ni utemeljen. Po določbi tretjega odstavka 137. člena Zakona o ohranjanju narave (Uradni list RS, št. 56/99 – v nadaljevanju: ZON) ima namreč društvo, ki pridobi status društva, ki deluje v javnem interesu, pravico zastopati interese ohranjanja narave v vseh upravnih in sodnih postopkih. Takšen status tožeča stranka nedvomno ima. Sporna tudi ni njena dejavnost oziroma poslanstvo, ki je v varstvu ptic in njihovih habitatov. Z izpodbijano odločbo pa se dovoli šolanje sokolov in v tem okviru tudi lov s sokoli na prostem in torej v naravnem okolju, ki je predmet varstva po ZON. Glede na predmet spora in dejavnost društva se tako pokaže, da ima tožeča stranka pravico zastopati interese ohranjanja narave, in da jih glede na citirano določbo 137. člena ZON lahko zastopa tudi v upravnem sporu. Pri tem ne nastopa v zaščiti interesov članov društva in tega tudi ne uveljavlja, kot to zmotno meni tožena stranka. Toži na podlagi posebnega zakonskega pooblastila iz ZON in pri tem uveljavlja kršitev tistih njenih pravic, ki jih ima kot zastopnik interesa ohranjanja narave. To pa ji po presoji sodišča ne daje le položaja stranke, ampak tudi položaj tožnika iz prvega odstavka 18. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 50/97, 70/00 – v nadaljevanju: ZUS).

Razen v primeru, ko toži Državni pravobranilec, je rok za tožbo trideset dni (26. člen ZUS). Rok za tožbo je zakoniti procesni rok, ki je prekluziven in se ne more podaljšati. Teči prične z vročitvijo upravnega akta stranki (21. člen ZUS) – v konkretnem primeru Slovenski zvezi za sokolarstvo in zaščito ptic ujed ter lovišču Fazan Beltinci, ki sta bila stranki v upravnem postopku. Drugačnih tožbenih rokov za tiste, ki se upravnega postopka niso udeleževali, namreč ZUS ne določa. Kdaj je tožeča stranka izvedela za odločbo, zato ni pomembno. Ravno tako za sodišče v tem sodnem postopku ni odločilno, da se odločba tožeči stranki sploh ni vročila. Oboje je relevantno za upravni postopek oziroma za uveljavljanje položaja stranke v tem – upravnem – postopku, z rednimi oziroma izrednimi pravnimi sredstvi, kot je obnova postopka. Iz vročilnic, ki se nahajajo med upravnimi spisi, pa izhaja, da je bila izpodbijana odločba vročena obema strankama 16. 10. 2002. Tožba je bila po podatkih sodnih spisov vložena 4. 12. 2002 in torej očitno po poteku roka za tožbo. Zato je moralo sodišče tožbo, ki je sicer dovoljena, na podlagi prvega odstavka 34. člena ZUS kot prepozno zavreči.

Ker ni podlage za upravni spor, pa tudi ni podlage za predlagano začasno odredbo. Vsebinsko odločanje o predlogu je namreč možno le ob predpostavki, da je tožba pravilno vložena. In ker je tožba po že povedanem prepozna, je sodišče tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe, zaradi neizpolnjene procesne predpostavke in s tem kot nesposobno za obravnavanje, s sklepom zavrglo.

Pravni pouk: Zoper sklep, da se tožba zavrže (1. točka izreka) je dovoljena pritožba v roku 15 dni, zoper sklep, da se zavrže zahteva za izdajo začasne odredbe (2. točka izreka) pa v roku 3 dni od prejema pisnega odpravka te odločbe. Pritožba se vloži pisno v treh izvodih, priporočeno po pošti ali neposredno pri Upravnem sodišču v Ljubljani.

V Ljubljani, dne 23. 12. 2002

**Predsednica senata
Marjanca Faganel, l.r.**

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojne sodne osebe:

Marjanca Faganel